

Pitch Gérard Schiphorst voor
Expeditie Cultuureducatie 2017

Toen ik 7 jaar was gingen we met school naar een poppenvoorstelling in een parochiezaaltje in de Deventer binnenstad. Dat weet ik nu nog steeds. Een wondere wereld opende zich, met kleuren, licht beweging en een spannend verhaal. Een wereld waarin je werd meegesleept. Een andere werkelijkheid waarin we een uur lang mochten verblijven. Een wereld vol schoonheid en magie.

Ik hoefde daar geen werkstuk over te maken, er werden geen lessen over gegeven, en er werd niet gemeten of er een effect optrad dat van tevoren in doelstellingen was vastgelegd. We konden gewoon genieten en we werden geraakt op plekken van onze ziel waarvan we niet wisten dat we die hadden.

En ik weet het nu nog.

De laatste tijd is er een omslag geweest naar het beleven van kunst en theater als onderdeel van het leerproces. Het moest iets opleveren, het resultaat moest meetbaar zijn.

Maar dat is nou juist het mooie aan goede kunst: het toont het belang van het niet meetbare, het intuïtieve. Het stimuleert het creatieve brein.

Het maakt de geest los en voedt het gevoelsleven, dat in er in deze tijd toch al zo bekaaid van afkomt.

Nee, dit is geen nostalgisch pleidooi voor die goeie ouwe tijd. Maar wel voor een stap terug of in ieder geval even stilstaan en om ons heen kijken.

Want we zijn met zijn allen een beetje doorgeschooten. We zien kunst als trekpaard voor de kar met het inhoudelijk deel van het onderwijs.

We proberen zo veel mogelijk de kwaliteit te meten. Om te weten wat het oplevert.

Het onmeetbare is maar lastig. Hoe ga je fantasie meten? Hoe ga je meten wat je voelt, wat je ziel raakt?

Theatergezelschappen en kunstenaars doen nu hun best om projecten te verzinnen die aansluiten bij het curriculum van de scholen. Cultuureducatie met kwaliteit. Gaat wel over de kwaliteit van het onderwijs maar niet over de kwaliteit van de cultuur. Die wordt vooral gezien als smeermiddel. Het heeft weinig meer van doen met wat ik als 7 jarig jongetje meemaakte en wat misschien wel de basis vormde voor mijn theatercarrière.

Onze nieuwste voorstelling Roestige Spijkers & Andere Helden gaat over fantasie, en vertelt een verhaal dat niet meetbaar is, en dat een ieder in zijn eigen hoofd moet maken. En dat is belangrijk. Want fantasie is de motor van innovatie. Daarmee kun je nadenken over iets dat nog niet bestaat, en dat zeker niet meetbaar is. We proberen kinderen op een intuïtieve manier te laten zien hoe de meest waardeloze op straat gevonden rommel onvermoede talenten heeft. Zonder tekst maar met onmeetbare visuele poëzie als vorm en betoverende muziek als draaggolf.

Omdat we hopen dat kinderen zich het gevoel van de voorstelling straks als volwassene nog kunnen herinneren.

En natuurlijk krijg je er een stapel lessuggesties bij met wat je er in verschillende vakken mee kan doen, zoals altijd bij onze voorstellingen.

Want al bijna 38 jaar spelen wij met TAMTAM voor de schoolkinderen, niet alleen in Overijssel maar ook ver daarbuiten. Grote kans dat u zich ons herinnert omdat u met uw klas een voorstelling van ons zag. Zelfs niet ondenkbaar dat u zelf als kind naar een voorstelling van ons kwam.

Lang zal ik leven, Boven het grote gras, A La Carte, Eiland, Beer het verhaal van een held, To Have Or Not To Have, Zo slim als een ezel. Voorstellingen waarbij zeker educatieve verwerking werd aangeboden, en die ontstonden na uitgebreide research op scholen, maar waarbij het vooral om de voorstelling zelf ging. En het mooiste onmeetbare resultaat voor ons zou zijn als kinderen die het als 7 jarige zagen, het zich later nog zouden herinneren en er dan in een pitch op een cultuureducatie bijeenkomst enthousiast over zouden vertellen.

We hopen dat u inderdaad goede herinneringen aan TAMTAM heeft. Bewaar ze dan want we gaan stoppen met het spelen van schoolvoorstellingen. Niet alleen omdat er door al het meetgeweld en door bezuinigingen geen ruimte meer lijkt voor gewoon heel mooie voorstellingen, maar vooral omdat we ons meer willen toe leggen op het spelen op festivals in Nederland en in het buitenland.

Dit voorjaar reizen we naar ons 30ste land Macau (bij China) en het 31ste is ook al geboekt voor komende zomer.

Het reizen is helaas niet meer te combineren met het werk voor de cultuureducatie.

U kunt ons nog 1 keer boeken, komend seizoen in Januari 2018 met Zo slim als een ezel of in Februari 2018 met Roestige Spijkers & Andere Helden.

Die laatste voortelling is trouwens morgen en overmorgen te zien in ons werkplaatstheater in het Deventer Havenkwartier. Als je wilt komen kijken loop dan even langs ons standje zo dadelijk.

We willen iedereen bedanken waarmee we in al die tijd hebben samengewerkt, mensen van onderwijs, KCO, Rijnbrink en de Provincie en wie ik nu nog vergeet.

Dank u well!